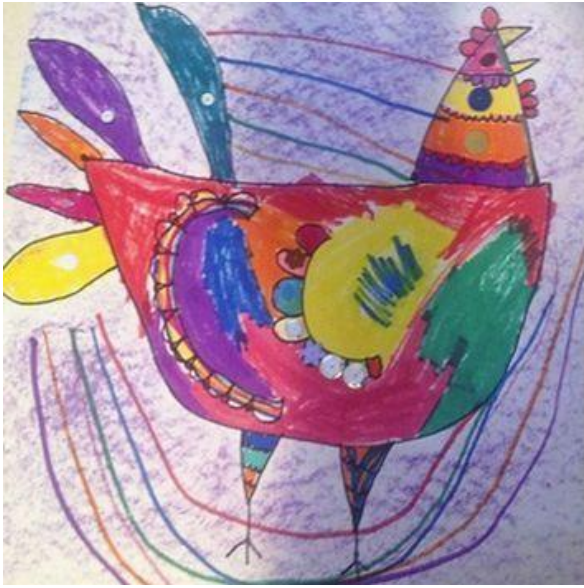

Zachránená sliepočka Vieročka

Bol raz jeden deduško, ktorý mal mačku Micku, psíčka Dunča a sliepočku Vieročku. Jedno ráno deduško zistil, že mu v noci líška uchmatla sliepočku. Dunčo bol veľmi nešťastný, že ju neustrážil. Preto sa rozhodol, že ju pôjde hľadať. Deduško aj Micka mu to vyhovárali, ale Dunčo ich neposlúchal.

Išiel do hlbokého lesa, kde

blúdil niekoľko dní. Jedného dňa počul kikirikať kohúta. Išiel za zvukom, až došiel k líščej nore, odkiaľ vychádzal zvuk kohúta. Vošiel do líščej nory a v ohrádkach zbadal vystrašené sliepočky a kohúta. Vyslobodil aj sliepočku Vieročku. Rýchlo vyšli z nory von. Museli sa ponáhľať, aby to stihli, kým príde prefikaná líška. Keď prišli na deduškov dvor, on ich zbadal a veľmi sa potešil. Dunčo dostal odmenu, veľkú voňavú kosť. Deduško sa vybral do dediny, aby zistil, komu chýbajú zachránené sliepočky a kohútik. Ľudia z dediny si prišli po svoje sliepočky a kohútika a veľmi sa tešili, že ich Dunčo zachránil. Dunčo celé noci stráži kamarátku, sliepočku Vieročku. Vedel, že druhýkrát by to nemuselo mať taký šťastný koniec.

A sliepočka Vieročka pocítila, čo to znamená mať dobrého kamaráta, ktorého poznáš v núdzi.

(Šimon, 9 rokov, Základná škola, Hviezdoslavova, Trstená)

O tretej triede

Ja som Samuel a porozprávam vám príbeh o našej triede.

Je jedna trieda, v ktorej mám veľa kamarátov a kamarátiek. Nie je to len taká obyčajná trieda, ale veľmi zaujímavá. To

preto, lebo do nej chodí aj môj dobrý kamarát, ktorý sa tiež volá Samko. Samko si veľakrát myslí, že robí hrdinstvá, ale kto čítal knihu Hrdinský zápisník, vie, že to žiadne hrdinstvá nie sú. Jakub je tiež veľmi dobrý kamarát. Keď kreslíme niečo na výtvarnej, naše výkresy sú ako dvojčky. S Danielom sme rovnakí v tom, že obaja máme radi matematiku. Lukáš, ten stvára len tichučké kúsky. Kamil, to je vysoký chlapec, chlap ako hora. Podobne ako Aleš. Aleš je aj silný asi ako dva slony. Natálka je výborná na telesnej. Robí svihy lepšie ako ja. Ivanka je dobrá žiačka. Dokonca sme spolu už aj sedeli. Mišku nazvem Naháňačka. Tiež stvára dobré kúsky. Františka sa celkom dobre učí, len z matematiky jej niečo popod nos fučí. Natálka je druhá Natálka v našej triede. Je to výborná žiačka, ktorej idú všetky predmety. Anička je už dobrá matematikárka, vie už celú násobilku. Ja som podľa mňa tiež celkom dobrý žiak, len v slovenčine musím pridať, aby tam na vysvedčení bola veľká jednotka. A ešte som zabudol, že v našej triede máme aj veľmi dobrú pani učiteľku. Volá sa Katka. Dáva jednotky, ale niekedy sa aj nazlostí. Hlavné je, že vždy každého pochváli. Tak to sme boli my, ja a moji kamoši tretiaci. Je nás trinásť a sme super parta. To je naša trieda.

(Samuel, 9 rokov, Základná škola, Mníšek nad Popradom)

Dve zajačice

Boli raz dve zajačice, jedna sa volala Popi a druhá Opi. Bývali na kraji lesa pri poli, kde si vždy zvykli zabehať. Jedného dňa, keď opäť behali, Opi zbadala poľovníka. Rýchlo chytila Popi za labku a utekali,

kade sa dalo. Keď zastali, zadychčaná Popi hovorí: „Skoro nás chytil.“

„Hej, máš pravdu, ale počkať, veď my sme pri ceste.“

„Hm, fakt, a povedz, nepôjdeme na dovolenku? Vieš, ja nechcem, aby nás chytil nejaký poľovník,“ hovorí Popi.

„Fajn, ale nájdime si nejaké mrkvičky na cestu.“

A tak obe hľadali mrkvy. Keď sa vrátili k ceste, každá mala 10 mrkiev.

„Zastavme nejaký taxík,“ povedala Opi.

„Dobre!“

O chvíľu pri nich zastal zajačí taxík.

„Popi, nasadajme!“

Nasadli, odviezli sa k moru a tam si užívali, kým sa im mrkvičky neminuli.

(Jana, 10 rokov, Základná škola, Hlavná, Topoľnica)

Planéta Naopak

Bola raz jedna planéta a volala sa Naopak. Viete, prečo sa tak čudne volala? Pretože v ich reči sa hovorilo naopak. Keď sa ťa niekto opýta: „Ako sa máš?“ V ich reči je to: „Šám as oka?“

Veru, bola to ťažká reč, ale časom sa ju každý naučil.

Raz sa stretol Jurko s turistom a turista sa ho opýtal:

„Ahoj chlapček, prosím ťa, povieš mi, kde je tu Veterný mlyn?“

A Jurko naňho len čudne pozeral: „Mísorp?“ Turista tiež naňho čudne pozeral. Myslel si, že nepočuje. Ale nebolo to tak, ale práve naopak. Turista si potom vytiahol z batohu mapu a pozrel sa, kde by asi mohol byť. Napokon našiel planétu Naopak. A potom mu prišlo na um: „Ja hlupák, veď ja som na planéte Naopak a tu sa predsa hovorí naopak, teda odzadu.“

Potom prišiel k Jurkovi a opýtal sa ho: „Oka as šálov?“ A Jurko sa potešil: „Yv im eteimuzor? Ípuj!“ Turista sa Jurka opýtal: „Kat šeivop im, ekd ej net ýnreteV nylm?“

Jurko povedal: „Oná! Etedjôp an oksildís Rešír a motop etedjôp eláts onvor ža etedír k uménreteV unylm.“

Turista poďakoval: „Imľev it mejukaď, ež is im lidarop.“

Nakoniec sa spolu rozlúčili. Jurko prišiel domov a všetko povedal mamičke. Viete akou rečou?

(Petra, 10 rokov, Základná škola, Bernolákova, Holíč)

Na bicykli v Čechách

Raz do roka chodievame s našou rodinou na cyklistickú dovolenku do Čiech. Keď sme tam boli naposledy, veľmi sme si to užili.

V piatok, hneď po obede, sme išli asi päť hodín autom, kým sme konečne prišli na ubytovanie. Na chate bol veľký pingpongový stôl, hádzacie šípky a terč. Cez prvý deň sme išli na bicykli väčšinou po lesných zablatených cestách. Keď sme konečne došli do reštaurácie, museli sme hodinu čakať, kým nám

doniesli jedlo. Po obede sme išli na zaujímavé ihrisko, kde boli aj všelijaké stroje na posilňovanie. Po krátkej prestávke sme išli ďalej. Keď sme došli na chatu, tak sme usporiadali pingpongový turnaj. Na druhý deň po ceste tesne pred nami prebehlo asi dvadsať srniek. Poobede sme sa vracali na chatu, ale vtom začalo pršať. Na tretí deň sme išli poobede na motokáry. Veľmi sa mi páčila jazda na bugine a štvorkolke.

Škoda, že to tak rýchlo ubehlo, rád by som si to niekedy zopakoval.

(Matúš, 10 rokov, Základná škola, Hviezdoslavova, Trstená)

Škrečok Žigo

Vždy som chcela mať nejaké zvieratko. Trvalo dlho kým sa moja túžba naplnila. Raz, keď som prišla zo školy domov, čakalo ma veľké prekvapenie. V mojej izbe na stolíku v sklenenej nádobe sa niečo

pohybovalo. Srdce mi od radosti poskočilo. Bol to škrečok. Pomenovali sme ho Žigo. S ocinom sme mu začali upravovať jeho nový príbytok. Kúpili sme mu domček z kokosového orecha, hojdačku a misku na jedlo. Vložili sme to do sklenenej nádoby a vysypali stružlinami. Potom som ho začala pozorovať. Keď sa Žigo najedol a napil, buď sa zahrabal do stružlín, alebo vošiel do domčeka, kde oddychoval. Jeho príbytok sme mu museli často čistiť a tak sa nám raz stalo, že nám utiekol. Hľadali sme ho, no škrečka nikde. Zrazu bolo z kuchyne počuť veľký krik. Utekali sme tam a naskytol sa nám zaujímavý pohľad. Mamina stála na stole a kričala, čo jej sily stačili. Škrečok sa zatiaľ pomaly pohyboval pod stolom. Bolo nám všetkým do smiechu, ale zároveň sme boli radi, že sme ho našli. Časom sme si na seba zvykli. Keď sa objavím v jeho blízkosti, dáva mi veselým poskakovaním najavo radosť z môjho príchodu.

(Barborka, 9 rokov, Základná škola, Komenského, Námestovo)

Žiacka knižka

Kde bolo, tam bolo, žil v jednej maličkaj dedinke prváčik Janko. Veľmi sa potešil, keď im v škole pani učiteľka rozdávala žiacke knižky. Mamička mu na ňu kúpila pekný modrý obal, aby ju ľahko rozlíšil od ostatných zošitov. Janko bol na

svoju žiacku knižku veľmi hrdý, lebo sa do nej hrnuli len samé jednotky. Aj rodičia sa jednotkám tešili. Až raz, pred Vianocami si Janko zabudol napísať domácu úlohu. Vtedy žiacka knižka osmutnela, lebo sa na jej novej strane objavila škaredá poznámka. No keby len poznámka. V ten deň Janko písal diktát a dostal z neho štvorku. Tá sa hrdo začala vyškerovať medzi jednotkami. Žiackej knižke to bolo ľúto. Pošepla Jankovi, ako si môže tú škaredú štvorku opraviť. Potom sa snažil celý týždeň. Hrnula sa do žiackej jednotka za jednotkou, až tú štvorku ani nebolo pre samé jednotky vidieť. Tak plynul čas, až sa blížil koniec školského roku a znovu Jankova žiacka osmutnela. Ale tentokrát nie pre zlé známky, ale preto, že už ju viac nebude potrebovať a skončí v koši. No veľmi sa mýlila, dostala čestné miesto na policičke vedľa Jankovej najobľúbenejšej hračky. Keď sa Janko šiel hrať s macíkom, vždy jeho oči a ruky zabľúdili medzi jej stránky. Dodnes je na svoju prvú žiacku knižku hrdý.

(Dominika, 10 rokov, Základná škola, Školská, Tesárske Mlyňany)

O snehuliačikovi na sánkach

Slnko vyšlo nad oblohu a Andrej sa začal prebúdzajúť do nového rána. Jeho ráno však bolo smutné. Bol veľmi mrzutý, lebo nemal žiadnych kamarátov a v škole si z neho robili srandu. Každé ráno odpočítaval dni, kedy začnú zimné prázdniny. Ubehlo to veľmi rýchlo a prázdniny klopali za dverami. Andrej chodil veľmi rád vonku. Každý deň bol v očakávaní, kedy nasneží a bude môcť ísť von stavať snehuliaka.

Andrej sa dočkal! Prebudil sa a snehové vločky padajúce

von oknom mu vyčarili úsmev na tvári. Chcel ísť veľmi von, od radosti si poupratovať, poučil sa a šiel s prosbou za mamičkou, či môže ísť von. Ona povolila, pod podmienkou, že sa teplo oblečie. Andrej si zobral so sebou sánky a začal sa spúšťať dole kopcom. Chvíľu ho to bavilo, ale potom si uvedomil, že je sám a tak si začal stavať snehuliaka. Vonku sa zotmelo a Andrej sa bral pomaly domov. Navečeral sa a išiel spať. Ráno sa prebudil, umyl sa a šiel skontrolovať snehuliaka, či je stále na tom istom mieste. Snehuliak tam nebol! Vybehol von a snehuliaka začal hľadať, volať naň. O niekoľko minút sa našli a spriatelili sa. Boli z nich dobrí kamaráti. Guľovali sa, sánkovali, váľali sa v snehu. Začalo sa otepľovať a snehuliačik sa začal topiť. Andrej veľmi plakal a po náročnom dni rýchlo zaspal. Ráno sa zobudil a zistil, že to bol len sen. Bol rád, že sa mu prisnil takýto sen, lebo aspoň na chvíľku vedel, aké je to mať kamaráta.

(Mária, 9 rokov, Základná škola, Hviezdoslavova, Trstená)